

РОБЪРТ ШЕКЛИ НЕЩО ЗА НИЩО

Превод от английски: Владимир Германов, 1996

chitanka.info

А беше ли чул глас? Не можеше да е сигурен. Когато след това се замисли, Джо Колинс си даде сметка, че лежи в леглото и че е твърде уморен даже да свали калните си обувки от одеялото. Гледаше втренчено паяжината от пукнатини по мръсния жълт таван и наблюдаваше как водата бавно и тъжно се процежда през тях.

Вероятно се бе случило наистина. Зърна металически отблясък. Край леглото. Надигна се. На пода, на място, където допреди малко нямаше нищо, сега имаше машина.

В първия момент на изненада си помисли, че чува далечен глас:

„Ето, това решава въпроса.“

Не беше сигурен за гласа. Но машината несъмнено беше там.

Коленичи, за да я разгледа. Представляваше куб със страна около петдесет сантиметра и жужеше тихо. По сивата ѝ повърхност нямаше нищо, освен един червен бутон в ъгъла и месингова табела в средата. На табелата пишеше: „УТИЛИЗАТОР КЛАС А, СЕРИЯ АА-1256432“. И отдолу: „ВНИМАНИЕ! ТАЗИ МАШИНА ТРЯБВА ДА СЕ ИЗПОЛЗВА САМО ОТ КЛИЕНТИ КЛАС А“.

Това беше всичко.

Нямаше копчета, циферблати или разни други неща, които Колинс свързваше с машините. Само месинговата табела, червеното копче и жуженето.

— Откъде се взе? — попита Колинс. Утилизаторът клас А продължаваше да жужи. Всъщност не беше очаквал да получи отговор. Седеше на ръба на леглото и наблюдаваше машината замислено. Въпросът беше какво да прави с нея.

Докосна червения бутон предпазливо, като нито за миг не забравяше, че няма голям опит с машини, които се появяват от никъде. Може би подът щеше да се отвори, ако го натисне? Или от тавана ще започнат да падат малки зелени човечета?

Но той нямаше абсолютно нищо за губене, така че натисна леко бутона.

Не се случи нищо.

— Добре де, направи нещо! — възкликна Колинс, който се почувства определено разочарован. Утилизаторът продължаваше да жужи тихо.

Е, винаги можеше да го занесе в заложната къща. Честният Чарли щеше да му даде поне долар за метала. Опита се да го вдигне.

Не помръдна. Опитва пак и след като напрегна всичките си сили, го повдигна на сантиметър от пода. Пусна го и седна на леглото задъхан.

— Ще ми трябват поне двама души, за да ми помогнат — каза Колинс на утилизатора. В този момент жуженето стана по-силно и машината започна да вибрира.

Колинс я гледаше, но пак не се случи каквото и да било. Хрумна му нещо и натисна червения бутон още веднъж.

В същия миг се появиха двама едри мъже, облечени в груби работни дрехи. Огледаха утилизатора критично и единият каза:

— Слава Богу, че е от малкия модел. Големите са адски неудобни за носене.

— По-зле е от мраморната кариера, нали? — отвърна другият.

Обърнаха се към Колинс, който ги гледаше зяпнал от почуда. Най-накрая единият от мъжете каза:

— Добре, приятел, нямаме на разположение цял ден. Къде искаш да го занесем?

— Кои сте вие? — успя да изграчи Колинс.

— От транспортната фирма. Приличаме ли ти на естрадни певици?

— Но... откъде се взехте? — настоя Колинс. — И *защо*?

— Ние сме от транспортната компания Поуха Минил — обясни мъжът. — Дойдохме, защото поиска да пренесем това нещо, ето защо. Сега ни кажи къде.

— Вървете си — отсече Колинс. — Ще ви повикам по-късно.

Хамалите свиха рамене и изчезнаха. В продължение на няколко минути обърканият Колинс не успя да отдели очи от мястото, където бяха. После се втренчи в утилизатора клас А, който продължаваше да жужи тихо.

Утилизатор? Можеше да измисли по-своястено име.

Машина на желанията.

Не беше особено изненадан. Когато стане чудо, само посредствените прозаични типове не могат да го възприемат. Колинс определено не беше от тях. Беше свикнал да се примирява.

През по-голямата част от живота си бе желал, бе се надявал, бе се молил да му се случи нещо чудесно. В гимназията бе мечтал някоя сутрин да се събуди със способността да научава уроците си, без досадната необходимост да ги учи. В армията бе желал някоя вещица

или джин да го изпрати дневален в спалното, вместо да бие крак на плаца с останалите.

След казармата Колинс избягваше да работи, защото психологически не беше приспособен за това. Беше се носил по течението с надеждата някой приказно богат човек да промени завещанието си и да му остави всичко.

Всъщност не бе очаквал да се случи каквото и да било, но когато най-накрая нещото се случи, бе готов да го възприеме.

— Искам хиляда долара в малки небелязани банкноти — каза той предпазливо. Когато жуженето стана по-силно, натисна бутона. Пред него се появи купчина изпоцапани банкноти от по един, пет и десет долара. Не бяха чисто нови, но пък определено си бяха пари. Хвърли една шепа към тавана и се наслади на красивото им падане към пода. Изтегна се на леглото и се зае да крои планове.

Най-напред щеше да махне машината от Ню Йорк — може би някъде на север — където нямаше да го безпокоят любопитни съседи. Данъчните щяха да му създадат проблеми. Може би след като се организира трябваше да замине за Централна Америка или...

В стаята се разнесе подозрителен шум.

Колинс скочи на крака. В стената започна да се появява дупка. Някой се мъчеше да се промъкне през нея.

— Ей! — извика Колинс на машината. — Не съм искал нищо!

Дупката стана по-голяма. Някакъв едър мъж с червендалесто лице, яростно се мъчеше да влезе.

В този момент Колинс си спомни, че машините обикновено си имат собственици. Всеки, който притежава машина за желаниа, не би приел изчезването ѝ леко. Би направил всичко възможно, за да си я върне. Едва ли би се поколебал дори да...

— Защити ме! — извика Колинс на утилизатора и натисна червения бутон.

Появи се дребен плешив мъж с ярка пижама, който се прозяваше сънливо.

— Саниса Лийк — каза той, докато разтриваше очи. — От службата за сигурност на Темпоралната стена. Мога ли да направя нещо за вас?

— Махнете го от тук — изпищя Колинс. Червендалестият мъж, който размахваше бясно ръце, почти бе успял да се промъкне през

дупката.

Лийк извади от джоба на пижамата си парче бял метал.

— Чакай! Ти не разбираш! Този младеж... — закрепця червендалестият.

Лийк вдигна парчето метал, червендалестият изчезна, след него и дупката.

— Уби ли го? — попита Колинс.

— Разбира се, че не — отговори Лийк и прибра метала. — Просто го върнах назад през гломмаха. Повече няма да се опита да мине оттам.

— Искаш да кажеш, че може да мине от другаде?

— Възможно е — отговори плешивият. — Може да опита с микротрансфер и дори с анимиране. — Хвърли подозрителен поглед на Колинс и попита: — Утилизаторът е твой, нали?

— Разбира се — отговори Колинс и започна да се поти.

— И си клас А?

— Естествено. Ако не бях, какво щях да правя с него?

— Не се обиждай — каза Лийк. — Искях само да бъда дружелюбен. — Поклати бавно глава. — Колко много пътувате вие от клас А! Сигурно си дошъл тук, за да пишеш историческа книга.

Колинс само се усмихна загадъчно.

— Е, аз ще тръгвам — добави Лийк и се прозина неудържимо. — Непрекъснато скитам насам-натам. В мраморната кариера щях да съм по-добре.

И изчезна докато се прозяваше.

Дъждът капеше през тавана. Хъркането от другата страна на стената продължаваше. Колинс отново беше сам с машината.

И с хиляда долара в дребни банкноти, пръснати по пода.

Потупа утилизатора нежно. Тези от клас А си живееха доста добре. Искаш нещо? Само го кажи и натисни бутона. Несъмнено истинският собственик страдаше за машината си.

Лийк му бе казал, че може да опита да си я вземе и по други начини. Какви?

Нима имаше някакво значение? Заподсвирква си тихичко и се зае да събере банкнотите. Докато машината за желаниа беше на негово разположение, щеше да се грижи за себе си както подобава.

През следващите няколко дни животът на Колинс се промени съществено. С помощта на хамалите от Поуха Минил занесе утилизатора в северната част на щата и там си купи неголяма планина. След като получи документите, веднага отиде в средата на имота, на няколко мили от шосето. Двамата хамали, обилно изпотени, мъкнеха машината след него и ругаеха неуморно, докато се бореха с високите буренаци.

— Оставете я тук и чупката — каза им Колинс, чието самочувствие се беше променило значително през последните няколко дни.

Хамалите въздъхнаха и изчезнаха. Колинс се огледа. От всички страни, докъдето стигаше погледът му, имаше само брезови и борови горички. Въздухът беше свеж и леко влажен, птичките чуруликаха весело по клоните, от време на време се мяркаше по някоя катеричка.

Ех, природа! Винаги беше обичал природата. Мястото тук бе чудесно, за да си построи голяма, внушителна къща с плувен басейн, тенис кортове и по възможност малко летище.

— Искам къща — заяви Колинс уверено и натисна червения бутон.

Появи се мъж в елегантен сив костюм и пенсне.

— Да, господине — кимна той и примижа срещу дърветата. — Все пак, трябва да бъдете по-конкретен. Какво точно искате? Нещо конвенционално? Ранчо? Провинциално имение? Модерна архитектура? Замък? Дворец? Или нещо примитивно, като иглу или дъсчена колиба? Понеже сте клас А, можете да поръчате нещо съвсем ново, като Полуфасада, Нова разширена или Вкопана миниатюра.

— Моля? — възкликна Колинс. — Не знам. Вие какво ще ме посъветвате?

— Неголямо провинциално имение — отговори мъжът веднага. — Повечето започват с това.

— Така ли?

— О, да. След това отиват някъде, където има топъл климат и си построяват дворец.

Колинс искаше да зададе още няколко въпроса, но се отказа. Всичко вървеше като по вода. Тези хора си мислеха, че той е клас А и

че е истинският собственик на утилизатора. Нямахме смисъл да ги разочарова.

— Погрижи се за всичко — нареди той на мъжа.

— Разбира се, господине — отговори той. — Винаги го правя.

През останалата част от деня Колинс седя на едно канапе, пи напитки с лед и наблюдаваше как хората от строителната компания Максима Олф материализират оборудването си и издигат новия му дом.

Получи се нещо ниско, с двайсетина стаи, което Колинс оцени като доста скромно при дадените обстоятелства. Бяха използвани само най-добрите материали, най-престижните архитекти и дизайнери.

До вечерта всичко беше готово, а малката армия работници събра нещата си и изчезна.

Колинс позволи на готвача си да му приготви лека вечеря, а после седна в огромната всекидневна, за да премисли нещата още веднъж. Край него тихо жужеше утилизаторът.

Запали дебела пура и вдъхна аромата. Най-напред, той не беше в състояние да приеме никакво свръхестествено обяснение. Тук нямаша пръст демони и дяволи. Къщата му построиха най-обикновени човешки същества, които се смееха и ругаеха като всеки друг. Утилизаторът беше чисто и просто апарат, чийто принцип на действие не разбираше и нямаше желание да разбере.

Може би беше донесен от друга планета? Едва ли. Нямахме да си направят труда да научат английски само заради него.

Вероятно бе дошъл от бъдещето на земята. Но как?

Облегна се удобно и дръпна от пурата. Неприятности винаги ще има, припомни си той. Защо да не бе възможно този утилизатор да е попаднал в миналото по погрешка? В края на краищата, той можеше да направи нещо от нищо, а това бе нещо доста сложна задача.

Какво чудесно бъдеще е това, помисли си. Машини на желанията. Невероятно цивилизовано! Човек само трябва да си помисли нещо и... моля заповядайте. Готово. След време може би щяха да елиминират и натискането на бутона, за да се премахне ръчният труд окончателно.

Разбира се, трябваше да внимава. Все още не беше се справил с истинския собственик. Той несъмнено щеше да опита да си върне машината. Вероятно тези от клас А бяха някаква наследствена олигархия или клика...

Нещо помръдна и привлече погледа му. Утилизаторът трепереше като есенен лист в буря.

Колинс тръгна към него мрачно намръщен. Треперещият утилизатор бе заобиколен от облак мъгла. Сякаш бе прегрял.

Може би го беше натоварил повече, отколкото трябва? Дали една кофа вода не би...

После забеляза, че утилизаторът е станал значително по-малък отпреди и продължаваше да намалява пред очите му.

Собственикът! Или онези от клас А! Изглежда това беше микротрансферът, за който бе споменал Лийк. Ако не предприемеше нещо веднага, машината на желанията щеше да се стопи пред очите му и...

— Лийк от службата за сигурност — извика Колинс. Натисна бутона и веднага дръпна ръката си — беше много горещ.

Лийк се появи в ъгъла на стаята. Този път беше с памучни панталони и спортна риза. Носеше стик за голф.

— Трябва ли да ме безпокоят всеки път, когато...

— Направи нещо! — изкрещя му Колинс и посочи утилизатора, който вече беше станал десетина сантиметра и светеше в тъмночервено.

— Не мога да направя нищо — отговори Лийк. — Имам лиценз само за Темпоралната стена. Трябват ти хора от „Микроконтрол“.

Вдигна стика за голф и изчезна.

— Микроконтрол! — извика Колинс и посегна към бутона. Веднага отдръпна ръката си. Утилизаторът беше станал петсантиметров и много горещ. Бутонът едва се виждаше — беше станал колкото карфица.

Колинс се обърна, грабна една възглавничка и го натисна през нея.

Появи се момиче с рогови очила, бележник и подострен молив.

— С кого желаете да ви уговоря среща? — попита то лениво и се приготви да записва.

— Искам някой да ми помогне! Веднага! — изрева Колинс и пак впери поглед в утилизатора, който продължаваше да намалява.

— Господин Вергон излезе в обедна почивка — отговори момичето и захапа молива си замислено. — Излезе от зоната и не мога да се свържа с него.

— С кого *можеш* да се свържеш?

Секретарката прелисти бележника си.

— Господин Вис е в континуума Диег, а господин Елгис е на проучвателна експедиция в палеолита. В Европа. Ако наистина бързате, по-добре повикайте служба Контрол по трансферите. Те са малко звено, но пък...

— Контрол по трансферите. Добре, чупка!

Насочи цялото си внимание към утилизатора. Натисна бутона с опърлената възглавница още веднъж. Нищо не се случи. Машината беше станала само сантиметър и той си даде сметка, че възглавницата няма да свърши работа.

За миг му мина през ума да се откаже от утилизатора. Може би сега му беше времето. Щеше да продаде къщата, мебелите и пак да е достатъчно богат.

Не. Все още не си бе пожелал нищо важно. Никой нямаше да му отнеме машината без съпротива.

Стисна зъби и се постара да държи очите си широко отворени, докато натискаше нажежения до бяло бутон с вдървен показалец.

Появи се слаб, зле облечен възрастен човек, стиснал нещо, което приличаше на шарено великденско яйце. Хвърли го на пода. То се счупи и от вътрешността му излезе облак оранжев дим, който веднага обви микроскопичната вече машина. Изригна още повече дим и Колинс се закашля. После утилизаторът започна да възвръща нормалния си вид.

Възрастният човек кимна строго и каза:

— Не обичаме показността, но пък на нас може да се разчита. — Кимна още веднъж и изчезна.

Колинс имаше чувството, че някъде в далечината се разнесе гневен вик.

Седна на пода пред машината, все още разтреперан. Показалецът му пулсираше болезнено.

— Излекувай ме — промърмори той с пресъхнали устни и натисна бутона със здравия си пръст.

Утилизаторът зажува по-силно за момент и утихна. Болката изчезна и когато той погледна опърления си пръст, не видя и следа от изгарянето.

Наля си голямо бренди и си легна веднага. Сънува, че го преследва огромна буква А, но на сутринта не си спомняше нищо.

След седмица Колинс разбра, че построяването на къщата бе най-глупавата възможна постъпка. За да се пази от любопитните трябваше да наеме една рота охранители, а ловците настояваха да разпъват палатките си в задния му двор.

Освен всичко останало, данъчната служба започна да проявява жив интерес към персоната му.

Скоро Колинс разбра, че не обича природата чак толкова. Нямаше нищо против птичките и катеричките, но с тях не можеше да се разговаря. Дърветата, при цялата им красота, не ставаха за компания на чашка.

Реши, че дълбоко в сърцето си е градско момче.

Поради тази причина, с помощта на транспортната фирма Поуха Минил, строителната компания Максима Олф и бюро за моментално пътуване Фагтън, както и с огромна сума пари, предадена на когото трябва, той се премести в малка централноамериканска република. Там — защото климатът беше по-топъл, а понятието „подоходен данък“ не съществуваше — той си построи голям, просторен, впечатляващ палат.

Обзаведе го с всичко необходимо — коне, кучета, пауни, прислуга, персонал за поддръжка, охрана, музиканти, ято танцьорки и всичко останало. Бяха му нужни цели две седмици само, за да научи кое къде е.

Известно време всичко беше наред.

Една сутрин се приближи до утилизатора с неясното намерение да си поиска спортна кола или може би стадо породист добитък. Наведе се над сивкавата машина, посегна към бутона и...

Утилизаторът се отдръпна от него.

За миг Колинс си помисли, че му се привижда и почти взе решение да не пие шампанско преди закуска. Направи крачка напред и

пак протегна ръка към бутона.

Утилизаторът му избяга ловко и излезе от стаята.

Колинс се спусна след него, ругаейки собственика и онези от клас А. Вероятно това бе анимирането, за което бе споменал Лийк — по някакъв начин собственикът бе успял да задвижи машината. Все едно. Трябваше само да я хване, да натисне бутона и да повика хората от Контрол по анимирането.

Утилизаторът се спусна по стълбите, а Колинс след него. Един прислужник, който лъскаше солидна месингова дръжка за врата, ги изгледа с отворена уста.

— Спри го! — извика Колинс.

Прислужникът тронаво се изпречи пред бягащата машина. Тя го избегна с ловък финт и продължи нататък към изхода.

Колинс натисна едно копче и вратата се затвори плътно.

Утилизаторът набра скорост и мина през нея. Навън се спъна в един градински маркуч, но запази равновесие и се устреми към полето.

Колинс хукна след него. Ако успееше да се доближи още съвсем малко...

Изведнъж машината подскочи във въздуха, задържа се за миг и падна. Колинс се хвърли към бутона.

Сивкавият куб се изтъркаля встрани, засили се и пак скочи. Увисна на двайсетина метра над земята, полетя право напред, спря, завъртя се като полудял и падна.

При третия скок Колинс реши, че ако не сложи край на това, утилизаторът ще продължи да скача. Когато пак излетя над земята, той вече го очакваше. Направи лъжливо движение и успя да натисне бутона. Машината не съумя да реагира навреме.

— Контрол по анимирането! — изрева Колинс победоносно.

Разнесе се неголям взрив и утилизаторът миролюбиво остана на място. Нямаше и следа от желание да се движи.

Колинс избърса чело и седна върху куба. Неприятният момент приближаваше. Реши веднага да си пожелае нещо солидно, защото може би съвсем скоро възможността щеше да му бъде отнета.

Без да се колебае нито миг той изреди: пет милиона долара, три действащи нефтени кладенци; киностудия, съвършено здраве, още двайсет и пет танцьорки, безсмъртие, спортна кола и стадо породист добитък.

Стори му се, че някой се изкиска. Огледа се. Нямаше никой.
Когато пак се обърна, утилизаторът беше изчезнал.
Остана за миг на мястото си.
В следващия изчезна и *той*.

Когато отвори очи, се оказа застанал пред голямо бюро. Зад бюрото седеше едрият червендалест мъж, който се бе опитал да влезе през стената. Не изглеждаше ядосан. По-скоро имаше примирен, дори тъжен вид.

Колинс остана мълчалив, изпълнен със съжаление, че всичко свършва. Собственикът на утилизатора най-накрая го бе притиснал до стената. Все пак бе успял да си поживее както трябва.

— Е? — заговори Колинс без заобикалки. — Получи си машината. Какво още искаш?

— *Моята* машина? — учуди се червендалестият и го изгледа с недоумение. — Машината не е моя, господине. В никакъв случай.

Колинс се втренчи в него.

— Не се опитвай да ме преметнеш, приятел. Вие от клас А искате на всяка цена да запазите монопола си, нали?

Червендалестият премести някакъв документ.

— Господин Колинс — каза той навъсено, — името ми е Флайн. Аз съм представител на Съюза за защита на гражданите. Това е неправителствена организация, чиято цел е да предпазва индивиди като вас от грешки.

— Искаш да кажеш, че не си от клас А?

— Господине, изпаднали сте в заблуждение — каза Флайн тихо и натъртено. — Хората от клас А не съставляват никаква социална прослойка, както изглежда ви се струва. Това е чисто и просто вид кредитна карта.

— Какво? — попита Колинс бавно.

— Кредитна карта и кредитна оценка за собственика ѝ — погледна часовника си. — Не разполагаме с много време, затова ще говоря направо. Живеем в децентрализирана епоха, господин Колинс. Бизнесът, промишлеността, услугите ни са пръснати навсякъде във времето и пространството. Важно звено в тази система е

утилизиращата корпорация. Тя осигурява прехвърлянето на стоки, услуги и пари от една точка до друга. Разбирате ли?

Колинс кимна.

— Разбира се, кредитът е привилегия, която човек получава автоматично. В края на краищата обаче всичко трябва да се върне.

Това никак не допадна на Колинс. *Да се върне!?* Май цялата работа не беше толкова цивилизована, колкото си мислеше. Никой досега не бе споменавал връщане. Защо точно сега?

— Защо никой не ме спря? — попита той отчаяно. — Би трябвало да знаят, че не отговарям на изискванията за клас А.

Флайн поклати глава.

— Те не са задължителни, а само ориентировъчни. В цивилизования свят всеки индивид има право да решава сам. Много съжалявам, господине. — Погледна часовника си още веднъж и подаде на Колинс документа. — Моля прегледайте тази сметка и ми кажете, дали всичко е в ред.

Колинс взе листа и зачете:

дворец с аксесоари: 450 000 000 кр.
Максима Олф, услуги: 111 000 кр.
122 танцьорки: 122 000 000 кр.
съвършено здраве: 888 234 031 кр.

Прегледа остатъка от списъка набързо. Сумата възлизаше на малко повече от осемнайсет милиарда кредита.

— Чакай малко! — извика Колинс. — Не могат да ме държат отговорен за това! Утилизаторът попадна в стаята ми случайно.

— Тъкмо за този факт смятах да поговоря с тях — отвърна червендалестият. — Кой знае? Може да проявят разум. Нищо не пречи да опитаме.

Колинс почувства, че стаята се клати. Лицето на Флайн започна да се топи пред очите му.

— Нямам повече време — каза Флайн в последния момент. — Желая ви късмет.

Колинс затвори очи.

Когато отново ги отвори, се оказа сред пуста равнина, в чийто край се виждаха назъбени планини. В лицето му духаше студен вятър, а небето беше с цвят на стомана. До него стоеше някакъв дрипаво облечен човек.

— Ето — каза той и му подаде кирка.

— Какво е това? — попита Колинс.

— Това е кирка — обясни човекът търпеливо. — А ето там има мраморна кариера, където ти и аз, заедно с някои други, ще добиваме мрамор.

— Мрамор?

— Да. Непрекъснато се появяват разни идиоти, които искат дворци — отвърна мъжът и се ухили. — Наричай ме Джанг. Известно време ще сме заедно.

Колинс премигна глупаво.

— Колко време?

— Сметни сам. Плащат по петдесет кредита на месец, докато не изплатиш дълга си.

Колинс изпусна кирката. Не можеха да постъпят така с него! Утилизиращата корпорация би трябвало вече да е осъзнала грешката си! Вината беше на нейните хора, машината се бе оказала в стаята му по погрешка. Нима не искаха да го разберат?

— Това е грешка! — извика Колинс.

— Не е — възрази Джанг. — Не им достига работна ръка и правят всичко възможно да си набавят. Хайде ела. След първите хиляда години ще ти е все едно.

Колинс тръгна след Джанг към кариерата. Спря.

— След първите хиляда години? Няма да живея толкова!

— Ще живееш — увери го Джанг. — Пожела си безсмъртие, нали?

Да, беше си го пожелал. Малко преди да си вземат машината. Или пък я бяха взели преди да си го пожелае?

Спомни си нещо. Странно, но безсмъртието не беше вписано в сметката, която му показа Флайн.

— Колко пари вземат за безсмъртието? — попита той.

Джанг се засмя.

— Не бъди наивен, приятелю. Досега би трябвало да си разбрал.
— Поведете Колинс към кариерата и добави: — За него не искат нищо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.